

Naděje a porážky

Zdeněk Beneš

„Podívejte, ore!“ vydechl s úžasem nevysoký mladík podlouhlého obličej a krátkých rozčuchaných vlasů. Vzezřením trochu připomínal lovce, a to především díky svým vysokým koženým loveckým botám a jednoduchému, ale praktickému lesnickému oděvu.

„Byla by z něj moc pěkná ozdoba, nemyslíš? Třeba nad rodinnej krb nebo někam na stěnu, hehe,“ zareagoval vyšší muž, taktéž docela mladý, asi kolem pětadvaceti let. Nebyl příliš svalnatý, ale díky svému krátkému vojenskému sestříhu a meči u pasu budil dojem obstojného bojovníka. Otázkou ovšem bylo, zda je skutečně tím, za koho se vydává.

Menší mladík se na něj úkosem znechuceně podíval, ale mlčel. Ten vysoký se jen uchechtl a otočil se za sebe na dvojici svých dalších společníků, tmavovlasého chlapce a vysokou štíhlou dívku.

„Co to tady pořád probíráte, sestro?“ obořil se na ně. „A Berdene, vede tahle cesta dovopravdu do Brigovy Studánky, nebo nás tudyma celou dobu taháš jen tak naslepo? Vod čeho máš u sebe mapu, ty tele jedno?“

Myslel to sice jen žertem, ale Berdena se to viditelně dotklo, protože mu vrazil mapu do ruky a rázně se ohradil.

„Víš co, Tankrebe? Jdi se bodnout! Já se snažím nás odsud nějak vymotat už dlouhou dobu, ale ty tvoje řeči mě už začínají docela štvát. Když jsi tak chytřej, tak si to najdi sám!“

„Ale no tak, jen se uklidni, ty pilná včeličko,“ pronesl téměř líbezným hlasem Tankreb, čímž se mu obličej stáhl do komického úšklebku. „Ty seš tady z nás jedinej, kdo umí číst, takže ti budu vážně moc vděčnej, když mi řekneš, jestli jdem správně.“

Podal mu zpět svinutý pergamen s mapou.

„Berdene,“ ozvala se zatím jen přihlížející dívka s medovými vlasy a zářivě modrýma očima. „Vykašli se na Tankreba. Víš přece, jak dokáže bejt protivnej a nepřijemnej, když má ty svoje dny.“ Pomenší mladík v loveckém oděvu vyprskl smíchy. Tankreba to rozčílilo.

„Drž hubu a netlem se, Viku,“ zarazil ho a obrátil se ke své sestře. „Někdy seš až moc vtípná, Merit. Aby tě ten humor nepřešel, až tady díky slavnému Berdenovi zabloudíme.“

Vik se smál dál, Merit se jen sladce usmívala a Tankreb ztratil veškerou svou autoritu. Berden tedy znovu rozbalil mapu a zkoumavě se do ní zahleděl.

„Jdeme správně. Takže se prosím uklidni, náš vůdce, a pokračuj dál po téhle pěšině. Koneckonců, v téhle části Elfích kopců není tak lehké zabloudit,“ pronesl poněkud ironicky.

Merit ho poplácala po rameni a uznale pravila: „Alespoň někdo se tady vyzná, drahej bratře, takže ho radějc poslechni, než zapadneš do nějaký škarpy.“

Tankreb se jen ušklíbl a podíval se na Berdena, který právě pyšně pohlédl na Merit. Musel uznat, že jeho sestra měla v této skupince značný vliv. Odplivl si do trávy a obrátil se zpět k severu, k cíli jejich cesty. Když opět vykročil, celá skupinka ho bez dalších průtahů následovala.

* * *

„Tak jsme tady,“ oznámil všem tu ulehčující novinu Berden vynořivší se náhle z akátového křoví. „Tady za kopcem jsou první usedlosti Brigovy Studánky. Za chvíli jsme tam a jestli můžu mluvit za sebe, už se nesmírně těším na teplé jídlo a měkkou postel.“

Všichni se unaveně, ale přesto s úlevou, zvedli ze stínu rozložitě plané jabloně a navlékli si malé cestovní vaky. Avšak Tankreb byl stále ještě nepříjemně rozladěný.

„Kdyby se tady náš velkej stopař Vikouš nehonil za tím jelenem včera, mohli sme si válet šunky už teď,“ zabručel.

Vik se zatvářil uraženě. Jen Merit se ho zastala a s rukama v bok se postavila bratrovi.

„To bylo včera, Tankrebe. Přestaň už vo tom věčně mluvit a běž vepředu, abys nás mohl ochránit před nějakým fakt velkým nebezpečím, třeba zabijáckou veverkou nebo skupinou nadrženejch divočáků!“

„No jo, princezno,“ vyprsknul Tankreb, ale obrátil se a s nikým už nepromluvil.

Všichni poté beze slova vyrazili, Berden šel poslední. Byl nesmírně rád, že s nimi cestuje právě Merit, Tankrebova sestra, která je jediná, kdo dokáže zchladit bratrovu paličatou hlavu. Jinak by s ním asi

ani nebylo k vydržení. Koneckonců, to on si vymyslel celou tuhle zpropadenou cestu. Ostatní přemluvil, aby ho na jeho slavné výpravě následovali, a ještě je celou dobu nevděčně sekýruje. Tak to zas ne! Zadíval se na Merit znovu, jak si vesele vykračuje za ztichlým Vikem. Je vyšší postavy, sladce medové vlasy si rozhazuje po ramenou a ve tváři se jí zračí půvabný, ale přesto rozhodný výraz. Je tvrdá, ale spravedlivá, a umí pochválit. A Berden také využíval každé příležitosti, aby to byl právě on, na koho v příštím okamžiku v úsměvu upře své pronikavě modré oči.

Moc se však zapřemýšlel, jeho společníci se mu téměř ztratili. Zrychlil tedy krok, aby je včas dostihl. Přešel malé návrší a otevřel se mu volný výhled na Brigovu Studánku, malé městečko, jedno z mála vystavěných zde v Elfích kopcích, ve Východní Dálavě. Všechny hospodářské budovy, sedlácké dvorce a kupecké krámky, ba i zdejší proslulý psinec, byly vystavěny v mělkém údolí na konci Obří brázdy, tam, kde se v chladných ranních hodinách vše choulí v mléčné mlze a kde je půda nejurodnější. Toho využívají místní rolníci, jejichž kukuřičná a pšeničná políčka obklopují celé město. Na stránkách se díky příjezdu četných nových osadníků utěšeně rozrůstaly ovocné sady a vinice, tolik potřebné pro rozvoj této oblasti. Obchod zde prosperoval a v Dálavách jistě není tolik perspektivnějších míst k usazení se a založení rodiny.

Berden hbitě přeskočil velký kámen, stojící mu v cestě, aby dohnal své přátele, kteří zatím rychle sestupovali do údolí k městečku.

* * *

„Dámy a pánové, pozor ...“, zaječel trpaslík vrávorající ve vzduchu na laně, nataženém přes malý ušlapaný plácek dvěma svalnatými chlapíky, kteří stáli široce rozkročení a ze všech sil napínali tuto vratkou lávku. Trpaslík s červeným nosem šilhal očima na slepičí vajíčko kymácející se na lžičce, kterou zuřivě svíral drkotajícími čelistmi. Pot se z něj jen lil a žíly na býčím krku mu nabíhaly až k prasknutí, ale stále neochvějně krácel vpřed. Žlutočervená šaškovská čepice mu sjížděla do týla a lechtala jej už na šiji, ale stejně kladl nohy obuté v měkkých papučích vpřed jednu za druhou. Už už bude na konci, už se k němu blíží. V tu chvíli jeden klučina stojící v zástupu přihlížejících něco vytáhl ze záhybů svého tovaryšského oděvu a s jízlivým úsměvem to hodil po trpaslíkovi. Plesk!

Trpaslík vyjekl a hlasitě zaklel, poskočil na laně, až se oba svalnatci zachvěli, a poté širokým obloukem spadl přímo do kádě plné bláta, která byla ledabyle položena hned vedle. Vajíčko mezitím opsalo ve vzduchu smyčku a jako třešnička na dortu dopadlo skokanovi přímo na hlavu a s krupnutím se mu rozteklo po obličejí.

„Hehehé, cheché, chachachá,“ ozývalo se znovu a znovu z davu lidí, obklopujícího ze všech stran tuto komickou scénu. Děti se smály na celé kolo, muži řvali radostí a ženy schovávaly své červené obličejí do zástěr a chechtaly se přerývavě s ostatními.

Trpaslík vylezl za všeobecného potlesku z kádě, bláto z něj teklo proudem. Nejprve se naoko zatvářil dotčeně a uraženě.

„Chachá, he, viděls už někdy něco takovýho?“ zajíkal se smíchy Tankreb a plácal vedle stojícího Vika po ramenou, díky čemuž se ten jen těžko udržel na nohou. Ale smál se s ostatními při pohledu na křiklavě oblečenou skupinku kejklířů a šejdířů na brigovském náměstíčku. Trpaslík se přestal tvářit zkroušeně a záhy se po jeho vousaté tváři rozlil blažený úsměv.

„Milé a vážené obecenstvo,“ počal s uvítací řečí. „Já vám děkuju ménem celého toho našeho společenstva. Zavítali sme sem, do Brigovej Studánky, abychom vám přinesli trochu tého štěstí a úsměvu v tejto těžkej době. A takysto sme vás teď tak navnadili na našu hlavnú zábavu na dnešní večer, která sa bude konat' v zdější putyce U Drnu. Bude sa hrát' a zpjevát' a smát sa budete a chlastát' sa bude. A tak sa, lidí, teď v podzimu dosyta nasmějte, lebo jak je široce známo, takýto úsměv takysto celú zimu hřeje.“

Lidé tleskali a trpaslík vysekl neobratné pukrle. Tankreb s Vikem stáli a tleskali s ostatními. Vik se ohlédl, ale nenalezl to, co hledal. „Hele, kam se vlastně poděli ty dva, Tankrebe, tvoje ségra a Berden?“

* * *

Seděli spolu pod starým, pokrouceným, ale stále ještě ovoce plodícím košatým fikovníkem, jehož stín je příjemně osvěžoval v odpoledním slunci. Trávník ovocného sadu byl svěží a měkčí než ledajaký

výstavní gobelín šlechtického domu. Pojídali společně zralé šťavnaté fiky, až jim šťáva tekla po bradě. Merit se usmívala a veselými očima si prohlížela poněkud stydlivě se tvářícího Berdena, kterému ovocná šťáva nedopatřením stékala do klína.

„Zajímalo by mě,“ promluvil konečně Berden, „fakt by mě zajímalo, proč si tvůj bratr myslí, že je opravdu ta osoba, která má spasit celý svět, že se stane hrdinou?“

„Myslíš hrdinou bez bázně a hany?“ zasmála se Merit. „Tak to ho radši neber vážně, je trochu prdlej, však ho znáš.“

Zakousla se znovu do fiku, který jí ulepil celou dlaň. Berden se na chvíli zamyslel a zadíval se na blízké kopce, zvlněné jako hravé tříštivé vlny Vnitřního moře. „Zvláštní,“ pravil a stále zasněně hleděl k modrému blankytu nad nimi.

„Co?“

Odvrátil zrak z oblohy a opět se věnoval své přítelkyni. „No, jak se lidé ženou za svými sny, jak za nimi slepě jdou. A zástupy dalších je stejně slepě následují.“

„Myslíš Vika?“

„Hm,“ odpověděl slabě a opět se odmlčel, když jeho zrak utkvěl v zářivě modrých Meritiných očích a zůstal v nich uvězněn. Tohoto podzimmního odpoledne byla vskutku půvabná, když slabý vánek odnášel barevné květy do dáli a slunce se pomalu sklánělo k západu. Všimla si jeho zaváhání a zkoumavě si jej prohlédla.

„A proč jsi vlastně s náma šel ty? Vždyť nemáš Tankreba zrovna v lásce a nesdílíš zrovna jeho bláznivý nápady. Tak proč?“

Sklopil zrak do trávy a neklidně se zavrtěl. „Kvůli tobě, Merit,“ řekl váhavě. Ta se slabě usmála a znovu si jej prohlédla, červenal se a nervózně se chvěl. Nakonec přece jen promluvila.

„Víš, seš docela milej, Berdene. Ale teď, teď už se radši vrátíme, nemyslíš?“ pronesla a s těmito slovy se zvedla z trávy a vykročila směrem k městečku.

Mladík pod fikovníkem chvíli strnule seděl a přemýšlel. Přitom si nervózně proplétal prsty do nejrůznějších obrazců. „Zase jsem to nezvládl,“ přemýšlel nahlas. „Sakra, proč jsem tak nemožný? Proč?“ Po chvíli pokračoval: „Dnes! Dnes jí to musím vyjevit, říct jí to. Ale někde o samotě, aby se mi ostatní nevysmáli,“ rozhodl se konečně. Pak se roztržitě zvedl a rozběhl se za mizející dívkou.

* * *

Sál hostince U Drnu byl zcela zaplněn lidmi a otrásal se v základech smíchem a dupotem tančících dvojic. Pestře oblečené ženy a dívky se točily ve veselé melodii a jejich vystrojení partneři je vedli po obvodu celého tanečního parketu za hlučného veselí. Parta herců a hudebníků je doprovázela hrou na loutny, bubínky a píšťaly a vesele si při tom podupávali a poskakovali. Hostinský a jeho tři dcery se nestačili otáčet při roznášení pivních korbelů, kalíšků medoviny a sklenic vína unaveným tanečnickům, ale i místním sousedům, vojákům z posádky, sedlákům a poutníkům.

U jednoho dlouhého stolu seděli spolu s místními i šklebící se Tankreb a Vik s úsměvem od ucha k uchu. Snažili se překřičet okolní šum a smích a popíjeli z cínových nádob pěnivý mok.

„Vidiš tu číšnici?“ křičel na svého společníka Tankreb. „Tu blondýnu, tu kozatou. To je kus, co? Vsaď se, že ji ještě dneska dostanu, uvidíš!“

Vik se zasmál a ukázal své zažloutlé zuby. Pak se napil piva ze svého korbele a něco zakřičel Tankrebovi do ucha. Vzápětí se oba šíleně rozchechtali a šťouchli se lokty do žeber. „Si piš, Viku, hehe,“ řehtal se Tankreb. „Ještě dneska v noci!“

Poblíž jejich stolu se prohnala dvojice tanečnicků. Vysoká, modrooká dívka s medově hnědými vlasy, a ještě vyšší, taktéž dlouhovlasý mladý muž atletické postavy.

„Hele, Merit se ten chlápek nějak zalíbil,“ poznamenal Vik. „Tančí s nim už vod začátku a vypadá to na nějakej románek.“

„No jo, prej je to nějakej dobrodruh. Je asi fakt dobrej. Slyšel jsem vod výčepního, že prej procestoval celý Dálavy, bojoval na jihu s hevrenama a prolez s nákou partou albirejský podzemí skrz naskrz. Je to asi fakt řízek, já bych ho tý holce přál, konečně pořádná partie,“ poznamenal Tankreb.

„Kde je ale vůbec, u Khara, Berden?“ rozhlédl se Vik po sále. „Vůbec sem ho tady dneska ještě neviděl.“

„Však ještě přitáhne, ten náš nanicovatej Berden,“ usrkl Tankreb z korbele.

Ve dveřích hospody se náhle jako na zavolání objevila menší postava tmavovlasého mladíka oblečeného do zánovní košile. Začal se šourat směrem k popíjející dvojici. „Támhle je, ztracenec. Jde sem, Tankrebe,“ ukázal na přibližující se postavu Vik.

A opravdu. Nově příchozím byl skutečně jejich společník Berden. Plaše se rozhlížel po parketu, něco držel za zády a pomalu přicházel až k nim. „Nazdar, Berdene. Kde ses celou tu dobu flákal?“ začal vesele Tankreb.

„Ahoj, eeh,“ dostalo se mu nejisté odpovědi. „No, je jedno, kde jsem byl. Hele, kde je Merit? Potřebuji s ní... No, potřebuji s ní nutně mluvit.“

Oba mladíci u stolu se na sebe nejprve podívali a poté se hlasitě rozesmáli.

„O co jde?“ nechápal Berden.

„Ále, milej zlatej, tu právě prohání jinej chlápek. Támhle ten vysokej s dlouhejma pačesama,“ ukázal ochotně a s úsměvem Tankreb. Berden se zarazil, jen si povzdechl. Posadil se vedle svých společníků a schoval si do kapsy malou krabičku, kterou před tím držel tajně v ruce.

Vik si toho všiml. „Co to máš v tý piksele?“

„Do toho ti nic není,“ odsekl Berden.

Pozoroval soustředěně Merit, jak při tanci rozhazuje své nádherné vlasy, jak se směje a vesele si podupává do rytmu hospodské písničky. Chtěl by být s ní, právě v tento okamžik, aby se na něj smály její modré oči, průzračné jako studánky. Aby se těšil z vůně jejího těla a cítil ji při tanci pod svými rukama. Chtěl by jí to konečně říct. „Co tak čumíš?“ přerušil ho v jeho přemítání Tankreb. „Dáš si pivo, nebo ne?“

Opravdu. Nezaslechl netrpělivou otázku, kterou ho hostinský již podruhé během krátké doby počastoval. Teď stál vedle něj a až jeho společník ho musel dloubnout do žeber, aby začal vnímat své okolí.

„Ne, díky, eh,“ odmítl zmateně. „Díky, ale nechci nic.“

Hostinský tedy rychle odkvačil k dalším, již notně napitým a netrpělivým, hostům. A Tankreb opět začal něco vykládat.

„Hele, víš, jak Merit tančí s tím chlápkem? Tak to je prej dost velkéj drsňák. Posloucháš, Berdene? Tak von procestoval celý Zelanský vrchy. Prej byl v Rilondu u varemarský gildy a už toho má dost za sebou. Jestli se mu podaří sbalit sestru, může nám dost pomoci. Zeptám se ho, určitě mi poradí, jak sehnat nějakou pořádnou prácičku.“

Berden se na něj nechápavě podíval. Pohled z něj však sklouzl zpět k Merit. Jak se objímá se svým tanečníkem, jak se na sebe smějí, tváře rozpálené tancem. Neklidně se zavrtěl na židli, nemohl se dočkat, až se Merit vrátí a on ji bude moct přivítat.

Ale dvojice tančila dál, dál a bez zábran. Tančila vášnivě, v rychlém tempu přešla do pomalejšího, těsnějšího obětí. Muž ji pevně sevřel v bedrech, ona se k němu vroucně přitiskla. Jejich tváře se přiblížily, rty se poprvé dotkly. Berden seděl v úžasu s rozšířenými očima.

Dlouze se líbali, dál a dál. Merit se svému společníkovi pověsila kolem krku. Dvojice už netančí a ostatní páry je zcela obklopily, zmizeli v reji pestrobarevných tanečníků a tanečnic. Berden se prudce se zvedl ze židle a vykročil ke dveřím.

„Kam deš? Co ti zase je?“ rozkřikl se na něj hněvivě Tankreb.

Berden se na okamžik otočil a pevně se mu zadíval do očí. Nenalezl v nich nic, o co by se mohl opřít, žádný záchytný bod, jen se musel znechuceně odvrátit a znovu se rozběhnout ke dveřím.

Rozrazil je a odstrčil dva ožraly pohybuující se vratce na zápraží. Podzimní větřík mu prudce zchladil tvář, ucítil slabý déšť. Běžel dál, minul několik budov ve tmě. Nikde nebylo moc světla, téměř všichni byli na slavnosti U Drnu. Déšť mu smáčel košili a ucítil bodavý chlad u srdce. Přeskočil plot posledního domku a dopadl mezi stromy v ovocném sadu. Hvězdy a měsíc tuto noc pronikavě zářily, bodaly ho do očí a tak je raději přivřel. Zrychlený dech mu dovolil běžet dál, pádil přes kopec. Vítr zesílil a silně ho udeřil do tváře.

Podíval se za sebe. Prudce oddechoval, vzduch ho studil hluboko v plicích. Pod sebou viděl Brigovu Studánku, městečko v celé jeho noční kráse. Ještě stále slyšel tóny rozverných písniček a její veselou melodii. Rozběhl se dál a křičel. „Proč? Proč? Proč to musí vždycky takhle dopadnout?!“ Přeskočil strniště a dopadl do štěrku tam, kde se kopec začínal rychle svažovat. „Nemá na to právo! Já ji znám moc dlouho, proč tohle udělala?!“ Měsíc se na něj posměšně zašklebil. Před sebou uviděl několik dalších stromů. Prodral se mezi nimi. „Ale já, já ji miluji!“

Za stromy už nebyla pevná zem. Nestačil zabrzdit před kamenitým srázem vedoucím do hlubin pod ním. Zákeřně zde na něj čekal. A skočil.

S výkřikem se vydal vstříc noční temnotě pod sebou. Myslí mu znovu proběhl obraz usmívající se Merit. Ucítil zem, když tvrdě narazil. Celá obloha se prohnula tíhou toho nárazu. Krajina se mu zděšeně prosmýkla před očima. A pak už byla jen tma.

* * *

Neslyšně a neviděn se pohupoval jiskřící prázdnotou. Ve snaze najít nějakou oporu pro své nehmotné tělo kolem sebe vysílal smyšlené paprsky svých myšlenek. Ty však bezmocně procházely nehmotnem a zase se vracely, aby uvěřil svému osamění v této podivné krajině. Krajině nevědomí, a přece naplnění.

Nedohlédl před sebe ani zpět, vše zůstávalo v šedavém závoji zapomnění. A v této osamělosti se ho zmocňovala panika. Strach, že odsud není cesty zpět a že vše je nekonečně vzdálené, příliš daleko od jeho zmatené mysli. Zůstat tu do konce všeho dění je jistě tím největším trestem.

Ale kdesi před sebou ucítil něčí přítomnost. Přítomnost přátelské bytosti, maják naděje v této prázdnotě. Až se zoufalou snahou se pokusil přiblížit se k ní, dostat se do její hřejivé blízkosti.

Ale nešlo to. Žádná z jeho nehmotných končetin nezareagovala na impulsy vysílané jeho vyděšenou existencí. Vydal neslyšný, ale zoufalý výkřik plný zmaru a naděje.

A ona cizí přítomnost něco zaslechla. Vycítil to. Začala se přibližovat. Pocítil nesmírnou úlevu a naplnění. Byla tu, přímo u něho, všimla si jeho bezmoci a úplné oddanosti.

A slitovala se nad ním a darovala mu přítomnost a prostor. Vyslyšela jeho přání po hmotné existenci a vytvořila mu představu končetin, živého těla. A darovala mu zpět pocit jistoty a vytvořila v jeho mysli představu hmotné země, po níž může kráčet. Dovolila procitnout jeho astrálními očima, a odhalila mu tak svou podobu.

Uzřel její půvabné křivky, soucitné oči a dlouhé tmavé vlasy, spletené v nesčetné drobné copánky. Usmívala se na něj svými smyslně rudými rty. Byl její podstatou zcela uchvácen a následoval by ji v ten okamžik do všech propastí pekelných.

Její hlas lahodil jeho ušima, uklidňoval jej a posiloval. Byl jím po okraj naplněn, dával mu smysl momentálního bytí. „Naplnila jsem tě, poutníče,“ znělo v jeho mysli. „Co zde pohledáváš? Zde, v krajině utrpení a hořkého zklamání. Co tak porušilo tvou rovnováhu, že si žádáš pomoci a opory?“

Onen hlas ho naplnil bezmeznou důvěrou, a proto odpověděl:

„Ztratil jsem smysl svého bytí. Nevím již, jak jsem o něj přišel a proč jej nemohu najít. Něco ze mně zcela zmizelo, zůstal jen svíravý pocit prázdnoty a beznaděj. Má paní, úpěnlivě vás prosím, pomozte najít smysl mé existence, nalezněte pro mne střep mé podstaty, který jsem ztratil.“

Sotva znatelně se pousmála. „Já pro tebe nemohu nic najít, ztracený. Střípek své mysli musíš najít sám. Hledej tam, kde jsi ztratil, v hmotném světě.“

„Hmotném světě? A kde tedy jsem?“ podivil se.

„Jsi nad ním, a přece v něm. Jsi mimo něj, a přece jsi jeho součástí. Unikl jsi z něj, ale ještě se do něj můžeš vrátit.“

„Vrať mě tedy, má paní,“ prosil úpěnlivě.

Usmála se a v tom úsměvu se zračila radost. Radost dítěte, které dostalo novou hračku, radost nad novými obzory, které se mu teď otevírají.

„Pomohu ti, osamělý. Vrátím tě zpět, neboť má dobrota je nesmírná, ale možnosti omezené. Také se chci vrátit tam, odkud jsi přišel. Již je tomu dlouho, co jsem viděla růst rozložitě javory a kvést rudé květy růží. A proto tě i já poprosím o pomoc.“

Bez zaváhání souhlasil. „Vykonám pro vás vše, má paní, když mne zbavíte té prázdnoty, jež mne obklopuje. Jen vyslovte své přání.“

Široce se usmála a lehký náznak vypočítavosti přelétl přes její půvabné skráně. „Jen maličkost, ztracený. Slíbíš mi oddanost jako své paní, abych i já nahradila část tvého ztraceného bytí. Abych se stala součástí tvého poslání, abys byl nástrojem mé vůle, budu tvou strážkyní a důvěrníci.“ Myšlenka na souznění s touto bytostí ho naplnila podivuhodným pocitem štěstí.

„Jak říkáš, má paní. Stanu se tvým služebníkem a zpovědníkem. Budu tvou končetinou v hmotném světě. Zahrnu tě všemi rudými květy, co jich tam najdu. Jsem již připraven na cestu zpět, počni své dílo, má zachránkyně.“

„Vyčkej ještě, příteli. Jsi příliš slabý na svůj úkol, příliš nezralý. Potřebuješ rádce a společníka. Posílám ti tedy ummbu, tvého nového učitele. S ním budeš žít, spát a radovat se. S ním nebudeš toliko osamělým a konečně процitneš.“

Sotva vyřkla svá poslední slova, pocítil závan zatuchlosti. Náhlý, nečekaný pocit bezmoci, který ho začal pomalu svazovat svými nenechavými spáry. Cítil, že se děje něco nepřirozeného, nečekaně zrádného, ale nemohl uniknout. Přehnal se nad ním tmavý stín a ona, jeho paní, zmizela. Temná síla ho obklopila a vpíjela se do něj jako voda do suché zeminy. Zapouštěla do něj své úpony. Výhonky jejích kořenů se mu bolestivě zaryly do kůže a on se nemohl ani pohnout. A pak bylo dílo dokonáno, jeho krev již nebyla jen jeho krví, jeho mysl již nebyla pouze jeho myslí, to do něj vstoupil ummba a ukryl se do jeho podstaty.

* * *

Ostré ranní světlo rozhrnulo těžký tmavý závoj halící doposud jeho zrak. Pohnul rukama a ucítil pod sebou drolivý kamenitý šterk. Zavřel oči před nenadálým slunečním svitem a zapátral v paměti. Co tu dělá? Proč se nachází pod tímto skalním srázem? A kdo, u všech bohů, vlastně je?

Tyto otázky mu teď prolétly hlavou jako draví ptáci, a nenalezl na ně odpovědi. Nic náhle nedávalo smysl, jen nepříjemný pach krve v ústech, ostře pálicí oči a potlučené údy.

Konečně se pokusil zvednout. Zaúpěl bolestí, která se mu prohnala celým tělem. Klesl zpět do šterkoviště. Ztěžka se podepřel na loktech, hlavu svěšenou. Náhle se mu prudce zvedl žaludek tak, až se pozvracel. A znovu, dokud už neměl co vyzvrátit a jen se prohýbal prudkými žaludečními stahy. Nevinnost postupně odezněla, zůstal sedět a ztěžka oddychoval. Raději se nepokoušel vstát, zadíval se na mozaiku kamenů pod sebou. Kolik rozmanitých tvarů a barev je jich tu všude kolem, až se člověku motá hlava, když je dlouho upřeně pozoruje.

Přepadl ho pocit osamění. Zamyslel se a pokusil se zachytit věčně se odvíjející provaz vzpomínek. Odhrnul kulisu zapomnění a objevil ten ztracený, zdánlivě přetržený konec své paměti. Ano! Už to má!

Přátelé. Ne, oni nejsou hlavní. Hlavní je ta dívka. Ano, ta dívka s očima tak jasně blankytnýma, že letní průzračná nebesa s ní nemohou soutěžit. Vidí znovu a jasně její tvář. Tu tvář, která ho kdysi uhranula. Jen jeho přílišná ostýchavost byla tou největší překážkou, byl na sebe našťvaný, nenáviděl se za to.

Na mysl mu vytanuly taktéž vzpomínky na minulý večer. Znovu ten pocit neschopnosti a beznaděje. A trochu možná i zlosti. Kéž by to ještě mohl napravit, uvést vše do pořádku, podle svých představ. Může být ještě šťastný?

„Můžeš být šťastný. Pomohu ti, bratře.“

Zbystřil. Co to bylo? Jakýsi hlas. Neslyšel ho, byl v jeho hlavě. Podržel si dlaně u spánků. Zbláznil se snad?

„Říkám, že to zvládneš. Budu tvým rádce a společníkem. Spolu dokážeme všechno!“

„Kdo jsi? Co tu děláš? Co děláš v mé hlavě?“ zděšeně vykřikl mladík.

„Nevzpomínáš si snad? Nevzpomínáš si na své poslání? Svůj osud?“

„Jaký osud? Nemám přece osud, vše záleží jen na mne. Kdo jsi? Ukaž se!“

„Osudy mnoha lidí. Lidí, které dobře znáš a mnoha dalších.“

„Ukaž se, kde jsi?“

„Jsem blízko, jsem teď s tebou, tvou součástí. Sám jsi mne přijal.“

„Nikoho jsem nepřijal!“

„Ztrácíš paměť, bratře. A co tvé poslání, poslání od naší paní?“

„Paní?“

„Paní Ndagawu. Cožpak si nevzpomínáš? Máš přece úkol!“

„Ndagawa ...“ zamyslel se.

Ticho.

„Už si vzpomínám. Nebyl to jen sen?“ A znovu ten hlas. Temný hlas přicházející odněkud z hloubi a z dále zároveň.

„Byl to sen. Svým způsobem.“

„Nerozumím.“

„Nevadí, to nemá význam.“

„A co má tedy význam?“

„Tvůj úkol. Úkol, který musíš vykonat.“

„Úkol? A kdo tedy vlastně jsi, ukaž se konečně!“

„Dobrá tedy. Ale zachovej raději klid.“

Mladík byl zmatený. Čekal, že původce toho nepříjemného hlasu vyjde odněkud zpoza blízkých stromů nebo se skrývá někde poblíž. Že se prostě odněkud objeví a pozdraví jej. O to větší bylo jeho překvapení, když pocítil nezvyklé mravenčení na své levé ruce. Mimoděk se chtěl podrbat. Něco tu ale nehrálo. Odhrnul si z předloktí rukáv omšelé a potrhané košile. Zůstal jen zděšeně zírat!

Kůže na jeho paži se mírně vlnila. Asi jako vodní hladina, do níž házíte drobné kamínky. Nadouvala se a zase splaskávala. A na jejím povrchu vystoupily obrysy malých zubatých čelistí a dvou zamračených, děsuplných očí. A ty oči se zlovlně usklíbly a tlama se počala zlověstně pohybovat. „Jsem Rišnákh, ummba a služebník své paní Ndagawy, stejně jako teď ty, člověče!“

* * *

„S mou pomocí se můžeš stát hybatelem velké moci, strašnou zbraní a mocnou rukou, jež jí vládne zároveň. Můžeš změnit svůj osud, získat vše, co jsi kdy chtěl!“

„Co pro mne uděláš?“

„Sám si poruč, co chceš. Sám víš, po čem v hloubi srdce toužíš. Jsem tvým přítelem, tvým bratrem!“

„Po čem toužím? Ach ano, po čem toužím. Chci opětovaný cit, vzpomínám si na dívku. Ona je mou spásou. Jen s ní mohu být šťastný.“

„Nechceš peníze ani moc? Ani jednu z těchto věcí? Vše toto ti mohu lehce zařídit, jen si vyber, člověče.“ „Ne, nic jiného si nepřeji, než její srdce. Nic jiného nedokáže utišit ten hlad v mém nitru.“

„Nechceš ji tedy získat jen pro jednu noc? Co s ní budeš dělat, bláhový. I s tím jejím srdcem. Nic takového ti není k užítku, chápeš?“

„Ne, chci ji zahrnout láskou ...“

„Pche, blázníš snad, člověče?“

„Posloucháš mne vůbec? Ty máš být přece mým přítelem!“

* * *

„Už vím, jak ti pomoci, bratře. Nikterak se nermuť, protože přicházím s radou, která splní tvůj sen.“

„Nemohl jsem se již dočkat, příteli. Jak mi tedy můžeš pomoci? Srdce se mi svírá osaměním.“

„Není nic lehčího, bratře. Stačí ti jen sejít se s ní. Proč to tedy neuděláš teď hned? Jakou překážku mám pro tebe překonat?“ „Je těžší, než si myslíš. V cestě mi stojí jiná osoba, která poutá její srdce.“

„Nic těžšího? Pouze jiná osoba? Snad jen zveličuješ pouze tento problém, člověče.“ „Co mám tedy dělat?“ „Odstraň tu osobu! Nic jiného ti nezbyvá!“ „Zabít?! To není možné, tak ji úplně ztratím!“

„Nic neztratíš! Co pevně chytíš a nepustíš, to ti nikdo nevezme!“ „Snad máš pravdu, příteli...“ „Jistěže mám, bratře.“ „Ale jak toho dosáhnu, nejsem ani příliš chytrý, ani příliš silný.“ „Maličkost, bratře. Maličkost, kterou brzo napravíme.“

* * *

Past sklapla a uvěznila zvíře v síti spletených provazů. Lapená laň sebou začala zběsile házet a bezmocně kopala štíhlými kopytky do vzduchu, čímž se však stále více a více zamotávala. Ptáci na okolních stromech vyděšeně vzlétli nad koruny a vztekle pokřikovali.

„Máme ji! Rišnákh, bratře, co teď s ní?“ zvolal Berden, vyskakující ze svého provizorního úkrytu za hromadou větví a keřků.

Povrch předloktí se mu znovu, už po několikáté, nepřírozeně zvlnil, a oznámil tak příchod ummby, jeho společníka. Kůže se na dvou místech podivně rozestoupila a odhalila dvojici temných, nenávistných očí. V jejich nitru žhnul rudý přísvit. „Spoutej ji, bratře,“ zasyčel vnitřní hlas. „Spoutej ji silně, aby se ani nepohnula.“

Zvíře se již nehýbalo, jen prudce oddechovalo a nozdry se mu strachem prudce rozšiřovaly. Vydávalo jen tichouké, žalostné bečení. Bylo zcela uvězněno.

Berden k lani přistoupil a začal jí svazovat končetiny k sobě. Teprve pak z ní sundal podomácku vyrobenou síť. Cítil, jak jí srdce zběsile tluče. Vnímá její strach, ten prapůvodní základní pocit všech živých tvorů.

„Musíš to udělat! Tak to v sobě překonej, jen tak budeš schopen dokončit svůj úkol, nescházej ze správné cesty! Vzpomeň na svůj sen!“

Mladík tasil nůž. Vzpomněl si, jak jej kdysi dostal darem od svého otce, na jeho hrdý pohled. Podíval se na zvíře před sebou. Upřeně jej pozorovalo svými velkýma nevinnýma očima. Měl pocit, že jsou celé zalité slzami, že tklivě pláčou a prosí o život. Byly tak hluboké, tak přívětivé. Uvědomil si, že svůj nůž dosud nikdy nemusel použít.

„Dělej! Dělej, bratře, pro naše společné dobro! Nezdržuj svůj úkol, dokonči jej konečně! Nezbyvá již tolik času, člověče!“

Znovu mu v hlavě zazněla ummbova rada. Pevně uchopil rukojeť nože a vnořil jeho ostrou čepel lani mezi přední končetiny. Ne příliš hluboko, ne příliš mělce. Na prstech ucítil teplou krev, viděl jak rudě třísní do té doby sněhově bílou náprsenku.

* * *

„Má paní, slyš mne! Slyš mé prosby a zjev se,“ zazníval hlas do tmavé noci pod zářivými hvězdami. Byl to jeho hlas, ale on nebyl tím, kdo ta slova pronášel. Tím byl ummba Rišnákh, kterému dovolil, aby se na čas ujal jeho těla a částečně i jeho vědomí. Panoval teď mezi nimi zvláštní stav tělesného sdílení. On byl jeho rádcem a přítelem. Dvě bytosti v jednom těle. Mladík mu tedy na tento rituál, podle jeho slov důležitý, poskytl část svého vědomí, neboť to bylo jen a jen pro jeho dobro. Tak to tedy alespoň ummba tvrdil.

„Paní Ndangawo, vyslyš mé prosby!“ vycházelo z jeho úst, když svíral v pozvednuté ruce srdce zabité laně a její krev mu stékala v pramíncích po těle a rudě smáčela jeho již notně zablácenou košili. Cítil ten pronikavý zápach, zápach smrti, zápach života.

„Má paní!“ zaúpěl prosebně a padl na kolena do měkké poddajné půdy. Zaklonil toužebně hlavu, vítr mu čechrál zakrvácený oděv. Pak prudce zesílil a zdáli se ozvalo zahřmění. Až doposud byla obloha jasná, bez mraků. Čas se zrychlil, okolní tráva a větve stromů se komíhaly ve zběsilém tanci a po obloze se v šíleném tempu přeháněly těžké bouřkové baldachýny.

Znovu třesnutí hromu. Mladík na své hrudi ucítil první dešťové kapky. Náhlým poryvem větru se na jeho košili utrhл poslední knoflík, teď tu klečel a vzýval svou paní s obnaženou hrudí. A na jeho prsou se hřál krutý ummbův pohled. Jeho démonické rudé oči a zubatá tlama se šklebily v náhlém návalu radosti. Po obloze začaly tančit provazce blesků a proměnily ji v jedno velké hrůzostrašné divadlo.

Lidé v Brigově Studánce nestačili zavírat okenice a počali se modlit k celé Sedmnáctce, co že to způsobila za neštěstí. Psi ve výběžích začali zuřivě štěkat, ti vystrašenější pronikavě kňučet. Lesní zvíř se hnala lesy pryč a schovávala se v nehlubších zelených hájích. Co nemohlo zalézt do děr, alespoň utíkalo, jak daleko to jen šlo.

Třesk!

Oslňující blesk plnou silou udeřil do mrtvoly laně, jež stále ležela opodál, a v mžiku ji sežehl na popel. Zůstala jen zčernalá mastná skvrna. Drobné výboje energie se snesly z nebes k Berdenovým rozpraženým pažím a počaly tančit na jeho prstech. Obě ruce ho nesnesitelně pálily, ale ummbova vůle byla silnější. „Vydrž, bratře! Vydrž!“ slyšel jeho chraptivý hlas.

A měl vidění, které přišlo vzápětí poté, co díky dunivému hromobití ohluchl a další prudký blesk ho oslepil.

* * *

„Již nejsi osamělý, poutníče,“ zaslechl znovu ten sladký hlas a vzápětí uviděl tu půvabnou bledou tvář. Znovu byl v prázdnotě, necítil tělo, necítil Rišnákha.

„Opět jsi tu, má paní,“ vydechl užasle. Pocítil její úsměv. Hřejivý úsměv, v němž se ztrácí celou svojí bytostí.

„Nevidíš mne naposledy, chlapče. Teď jsi připraven na poslední část svého úkolu.“

„Připraven? Rišnákh říkal, že vy ...“

„Ano, vím, Rišnákh ti již řekl vše. Bude ti ještě dobrým rádcem.“

Čekal a užíval si její přítomnosti. Ona promluvila dříve: „Připravuji tě na tvůj úkol, poutníče. Dávám ti víru, kterou pohneš horami. Dávám ti instinkt lovce šelem a ještě mnohé další schopnosti, které budeš potřebovat k dokončení svého úkolu.“

„Jaký úkol? Má paní ...“ Zastavila ho velitelsky pozvednutou paží. Umlčel ho její nesmlouvavý výraz.

„Vše se dovíš v pravý včas. Už dnes to vykonáš, učiníš zadost svému osudu k mé potěše.“

A pak se změnila v prudké oslepující světlo, které se jí vydralo pažemi, ústy a očima. Změnila se jen ve změl světelných paprsků, které pronikaly do něj a skrze něho. Cítil neuvěřitelné naplnění, náhlou sílu a schopnost pohlít do svého nitra všechny dary, jimiž ho jeho paní zahrnuje. A pak se vše obrátilo do noci.

Jeho tělo padlo do rosou zmáčené trávy a nejevilo známky života.

* * *

Do ospalého ticha pozdního odpoledne se ozýval vzdálený štěkot psů a cinkání skleniček, když je hostinský přerovnával na výčepním pultu. Utichly i zvuky z kuchyně, dnes tu nejsou zákazníci, celé město se totiž věnuje opravám hospodářských stavení, které poničila ta děsivá bouře předešlé noci. Tak neobyčejně silný vítr a prudký liják zde nepamatovali ani starousedlíci, kteří v Elfích kopcích strávili celý svůj život. Mnozí toto přírodní řádění přisuzovali všelijakým démonům, proklínali samotného Khara a jeho ďábelské pohůnky. U pivem politého stolku seděla znavená dvojice a vedla tichý, hostinským po očku sledovaný rozhovor.

„Nemá to cenu, Viku, už ho asi nikdo nenajde. Mohlo ho něco v noci sežrat. Byl to blázen a tak taky skončil, rozumíš? Nebyl normální. Kdyby se mu nic nestalo, přece by se vrátil,“ pronesl vyšší z dvojice mužů, krátce ostříhaný mladík. Druhý se na něj upřel své modré oči, v nichž se zračila naléhavá otázka.

„Jak teď budeme pokračovat, Tankrebe? Berden rozuměl mapám, domluvil se ...“

„Mlč už! Já vím, uměl to. Ale nezbejvá nám nic jiného. Co bys dělal ty, jen řekni!“

„Počkáme ...“

„Co?!“ nechápavě zavrtěl hlavou jeho společník. „Copak sme nečekali dost dlouho? Už čtyři dny tady dřepíme, každej ho hledal po okolí a nic. Co bys ještě chtěl dělat, hm?“

„Možná máš pravdu ...“

„Jasně, že mám pravdu!“ promluvil rázně. „Ještě zejtra ráno vyrazíme dál, co nejdál vocaď, třeba do Athoru.“

„A co Merit? Zůstane?“

„Uvidíme, jak se sestra rozhodne. K cestě ji rozhodně nepotřebujem. Jestli bude chtít jít s Renaldem, tak ať si jde. Stejně někde skončí s břichem a za pár let z ní bude stará bába s pěti parchantama na krku.“

Druhý mladík jen rezignovaně mávl rukou. „Podle toho, kolik času s tím chlápkem tráví, to nejspíš nebude moc dlouho trvat.“

* * *

Dvě nahá těla ležela na podušce měkké postele v malém, téměř stíněném pokojíku. On spal na břiše, obličej zabořený v peřinách a hluboce oddechoval. Ona, modrooká plavovláska, ležela vedle něj na zádech a zasněně hleděla do stropu. Mírně se zavrtěla v levandulí vonících peřinách a její dlouhé vlasy se v paprscích rozprostřely kolem ní.

Pohlédla do malého okénka, na kapky deště kanoucí po skle. Vzpomínala. Vzpomínala na jednoho nesmělého, ale docela milého mladíka. Nepřilíš hezkého, věčně snícího. Kdepak je mu teď konec? Kam se ztratil?

* * *

Venku se do všeobklopující tmy opět mírně rozpršelo, vítr kymácel s lampami zavěšenými na záprazích lidských obydlí. Černé stíny se proháněly špinavými městskými uličkami a ulpívaly pod okenicemi, z nichž čišelo hřejivé světlo. Lidé ještě nešli spát. Stále si ještě šuškali o událostech předešlé noci, děti se navzájem strašily hrůzostrašnými příběhy a všichni se tísnili u kamen u rozžatých lamp, strachovali se všeho, co se nacházelo za pečlivě utěsněnými dveřmi do světnice.

Stejná atmosféra panovala v hospodě U Drnu, kde stále vysedávala dvojice přátel, Tankreb a Vik. Na jejich stolku se vršily skleničky domácí medoviny, kterou se po celý večer vzájemně posilovali. Teď už byli citelně omámení a nevnímali ani hostinského, který si k nim z úzkosti přisedl ještě se špinavou zástěrou. Občas prohodil nějakou poznámku k tomu zpropadenému počasí, které mu byl samotný Khar dlužen. Ale po většinu doby všichni svorně mlčeli. Neměli, co by si řekli.

Vítr se dál opíral do zchátralých okenic, proudil pode dveřmi, až zábly nohy, a olejová lampa pověšená u stropu se kývala ze strany na stranu...

Třesk!

Dveře se náhle prudce otevřely a v nich se na pozadí toho všeho nečasu zjevila osoba. Crčela z ní voda, byla spoře oblečená jen do rozedraných kalhot a potrhané, vším možným ušpiněné košile. Tmavé vlasy se jí lepily na čelo a ve tváři měla téměř zmučený výraz, zorničky široce roztažené.

Hospodský, vytržen ze zamyšlení, zděšeně vyskočil ze židle a bezděčně se utekl schovat za pult. Postavy u stolku sebou jen neklidně trhly. Ta menší, rozčuchaný Vik, zvedla unaveně hlavu a promnula si zarudlé oči. „Berdene!“ Osoba ve dveřích se pohnula směrem k nim, nechávaje za sebou mokré šlápoty.

„Já. Jsem to já,“ odvětila suše.

Vik zatřásl svým společníkem ležícím vedle. „Tankrebe. Tankrebe! Vstávej!“

„Co?“ ztěžka si protřel oči právě vzbuzený spáček. Zvedl hlavu směrem ke dveřím a zamžoural na postavu stojící poblíž jejich stolu. „Ty? Kdes byl, sakra?!“

Berden se nepřítomně zadíval na svůj oděv a na své rozdrásané paže, pokryté na několika místech už téměř smytou krví. Vypadal, jako by se teprve teď rozpomínal na to, co se posledních pár dnů dělal.

„Výcvik,“ pravil po chvíli váhání nezřetelně.

„Co to, u Khara, plácáš za blbosti?“ vzpamatoval se už docela Tankreb. „My sme tady trnuli hrůzou a ty se flákáš někde po lesích! Jak to, kurva, vypadáš?!“

Berden nic neřekl, jen se na oba mladíky pevně zadíval skrze přivřená víčka. Na Tankreba, jako vždy napruženého, chystajícího se plivat další urážky, a na Vika, sedícího nehybně vedle něj.

Ucítil pohyb na levé lici a vzápětí uslyšel již dobře známý temný hlas. Ummbův mručivý vzdech, skomírající mu ve spáncích. „Máš úkol! Splň jej! Splň jej hned a nezdržuj se s těmihle otrapy!“

Snažil se ten hlas zaplašit, překážel mu v přemýšlení a působil zmatek jeho mladé, nepřilíhš pevné vůli. Přitiskl si dlaně ke spánkům a usilovně se snažil zahnat ummbovu přítomnost.

Nejde to! Ummba se teď držel jeho myšlenek, seč mohl, jako hnusný, otravný parazit. A stále mu velitelsky přikazoval: „Jdi dál! Máš úkol!“

„Co je ti, Berdene?“ znejistěl Vik, ve tváři se mu zračil strach. Pevně sevřel okraj židle, na níž předtím seděl.

„Ne! Ne, ne, ne!“ vybuchl několikrát Berden, sváděje těžký boj se svým nitrem. Ummba se nenechal jen tak zahnat. „Zmiz! Zmiz, nech mě teď být!“

„Je to blázen, říkal sem to,“ promluvil zcela klidně a nevzrušeně Tankreb při pohledu na svíjejícího se mladíka. „Dočista se pomátnul.“

Berden padl na kolena, svíraje si stále hlavu v dlaních. „Nech mě být! U všech bohů, nech mě být!“

Vik chtěl přiskočit příteli na pomoc, ale Tankreb ho chytil za ruku a naznačil, aby nic nepodnikal.

Náhle se oběma v očích přehnal děs. Jejich zraky ulpěly na temných, hněvivě se šklebících očích, které se nadouvaly na Berdenově obličejí. Ty oči si je netrpělivě prohlížely a přebíhaly z čela na skráně a zase zpět. Nepochybně to ony působí jejich bývalému společníku tolik bolesti.

„Berdene? Berdene!“ vykřikl Vik, neschopen dalšího činu. Oči náhle zmizely! A Berden se pomalu, velmi pomalu zvedl ze země, v okamžení zcela klidný, vyrovnaný.

„Co ... Co to je? Co se to děje, sakra?“ vzpamatoval se první Tankreb. Berden neřekl vůbec nic, jeho oči v obě měly najednou neskutečnou vnitřní sílu, hořely živoucím plamenem.

„Kde je Merit?“ zeptal se jenom.

„Tta je tam nahoře ... eh,“ pokusil se ihned odpovědět Vik, než jej Tankreb musel zastavit, a podezíravě si Berdena prohlédl.

„Co jí chceš? Co seš zač, Berdene?“

Ten se naň upřeně zadíval, po modré duhovce se mu převaloval šedivý stín. Tvář mu ztvrdla, jak to u něj dosud nikdy neviděli. „Kde je?“ zeptal se znovu, tvrdě a nesmlouvavě. Úplně to stačilo.

Vik se vyděšeně schoval za židli, ale Tankreb ihned neohroženě tasil svůj meč a postavil se na odpor. Pevně přitom pohlédl Berdenovi do očí. Nevydržel jejich žár. Pojal neurčité podezření. „Nikam nepůjdeš, dokud si nesedneš a neřekneš, vo co ti de!“

„Jinak?“ procedil mezi zuby pevným hlasem Berden. Pevným hlasem? Byl to Berden?

„Jinak tě budu muset zabít, Berdene,“ pokusil se o stejně pevný tón i Tankreb. Příliš se mu to ale nepovedlo, vyznělo to spíše směšně. Byl ve značné nejistotě, rty se mu chvěly. Vždy byl připraven rvát se všemi nelidskými netvory, ale teď ... Teď si nebyl sám sebou jistý.

Berden odpověděl jen sotva slyšitelným syknutím. V příštím okamžiku už ale svíral v ruce vedle se povalující stoličku a mrštil jí po Tankrebovi. Vik leknutím vyjekl. Tankreb proti dřevěnému projektilu jen instinktivně nastavil svůj meč, to ale zdaleka nestačilo na jeho vychýlení, a tak dostal nepříjemný zásah do líce, což jej vyvedlo z rovnováhy. Berden toho využil a vrhl se na něj. Přestože byl Tankreb vždy o dost silnější, teď byl úplně lehce povelan a ještě se tvrdě udeřil o dubovou podlahu.

„Berdene, nech toho. Copak jsi se úplně zbláznil?“ zaječel Vik, stále se choulící za svou židli.

Ten jej však vůbec neposlouchal a několikrát Tankreba udeřil pěstí do obličeje. Ozvalo se pronikavé křupnutí, Tankreb se přestal hýbat, ale to Berdenovi viditelně nestačilo. Ukořistil Tankrebův meč a několikrát nehybnou postavu bodl. Bodal a bodal, a přitom se šíleně smál.

Vik vstal a pomalu ustupoval ke dveřím, stále nevěřicně kroutil hlavou, oči vytřeštěné. Byl bledý jako stěna, jektal zubama při pohledu na mrtvého Tankreba, pod kterým se rozlévala krvavá skvrna.

Berden, zřejmě již uspokojen snadným vítězstvím se zvedl, prohlédl si zkrvavenou čepel. Podíval se na Vika. Po tváři mu znovu přeběhly zubaté, šklebící se čelisti, které se smály smrti a spoustě krve. Ummba měl nesmírnou radost.

Vik chtěl křičet, ale neměl v sobě ani za mák odvahy a sil, něco mu uvízlo v krku. To není Berden, to je démon! Vše skončilo velice rychle.

* * *

„Renalde, kam jdeš?“ ozvala se Merit a neklidně se protáhla na lůžku. Muž se rychle oblékal, svaly na jeho těle jen hrály. Pohodil hlavou jejím směrem a upřeně se na ní podíval.

„Něco se děje dole, jdu se podívat. Jen spi dál, miláčku, a neměj obavy,“ řekl klidně, když se opásal těžkým mečem a sepnul si dlouhé hnědé vlasy do ohonu.

„Budu čekat,“ zavrňela a jako ospalá kočka se smyslně protáhla. Vtiskl jí jeden dlouhý polibek a přistoupil ke dveřím. Rázně je otevřel a...

...chytíl se za břicho, v němž před chvílí uvízla dlouhá, smrtelnou pachutí nasáklá čepel! Nahmatal meč! Košile rychle prosakovala rudou krví. Jeho ruka, jež meč držela, povolila a upustila těžkou zbraň se zařinčením na zem. Až teď překvapeně hekl.

„Co je, miláčku?“ zpozorněla v posteli Merit, kterou poděsila náhlá Renaldova strnulost. Posadila se na lůžku.

Otočil se k ní, v obličeji nevěřicný výraz. Ruce, jež k ní na okamžik vztáhl, byly pokryté vlastní krví, v očích změř úžasu a smrtelné ironie. Zhroutil se na zem.

Vykřikla, vyděšeně vykřikla! Vrhla se k umírajícímu na zem, zahalena jen v průsvitné noční košili, a podepřela mu hlavu. Hluše otevíral ústa, něco šeptal. „Co říkáš?“ plakala. „Co říkáš, miláčku?“ Úzkostně jí hleděl do očí a žíly na čele se mu napínaly k prasknutí, drkotal zubama. Po tváři jí stekla slza, přitiskla jej k sobě. „Neumírej! Co se stalo? Pověz?“ tiše sténala. Podívala se zpět do jeho očí. Byly strnulé, bez života. Jejich plamen vyhasl. „Milosrdná Mauril, copak se to jen stalo?“ pohlédla na zbraň, kterou si Renald před chvílí vyprostil z těla. „Tankrebův meč,“ pronesla s úžasem. Ale kde je vrah?

Ohlédla se.

Ve dveřích stál Berden. Úplně promočený, stále z něj kapala voda. Na potřáhané košili potřísněn krví, ale v očích slzy. Slzy? Ano, teď tiše plakal, po tváři mu stékaly velké slzy. Byl to opět ten starý Berden, který se jako dítě děsil strašidelných příběhů a neznámých zvuků ve tmě. Ta tam byla ta odhodlanost a smrtící oheň, které z něj vycházely ještě před pár okamžiky. Pohledem na vzlykající Merit procítl, někdo z jeho mysli strhl rudou oponu. „Ty, Berdene?“ šeptala překvapeně usazená dívka klečící

nad mrtvým dobrodruhem. Poděšeně kývl. Nevzpomínal si přesně, co se vlastně stalo. Něco jej opustilo. „Bohové,“ šeptala tiše. Také nevěděla, co se to děje. Chtěla uniknout z té děsivé noční můry.

„Merit,“ začal zmateně. „Já ... Já tě miluju.“ S úžasem na něj pohlédla.

„Proto jsi ho zabil? Proto musel zemřít? Vždyť jsi ho ani neznal, u všech bohů! Jak jsi to jen mohl udělat, co se s tebou stalo, Berdene?!“

„Ne, Merit, jeho jsi nemilovala. On ... nebyl ten pravý,“ koktavě se zalykal.

„Cože? Pravý? Jak to můžeš vědět?! Kde se to v tobě vzalo?“

„Ty, ty máš přece určitě ráda mě. Nebo... nebo ne, Merit?“ Zkoumavě se na ni zahleděl.

„Za tento čin tě budu navždy proklínat, zatracený blázne! Nikdy, nikdy tě už nechci vidět, slyšels?!“ obrátila se zpět k mrtvému a znovu se rozvzlykala.

Stál tu jako opařený. Všechno jej opustilo. Byl teď malinký a ztracený. Celou svojí silou hledal něco, o co by se mohl opřít. Nic! Všechno, pro co žil, bylo v jednom jediném okamžiku ztraceno.

A pak, pak uslyšel ten známý hlas. Mručivý temný hlas pocházející z hloubi, nezměrné hloubi duše. Ummbův hlas, teď silnější než kdykoli předtím. A znovu přinášel smysl všeho bytí, jako správný přítel a rádce. A tehdy k němu promluvil:

„Svůj úkol jsi splnil. Hledáš další smysl? Zabij ji! Zabij ji tady a teď! Už ji přece nepotřebuješ, je ti jen překážkou, kterou musíš překonat! Důvěřuj mi, je to vůle naší paní. Tvá budoucnost je zářivá, stačí jen poslechnout mých slov. Důvěřuj mi, bratře!“